

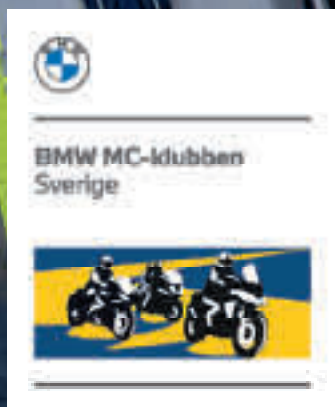
Bumsen

Årsträff 2023
- i regn och rusk

D8 i geopark
- Chresten guidar

Skåne runt
- med Spättan

7

11

12

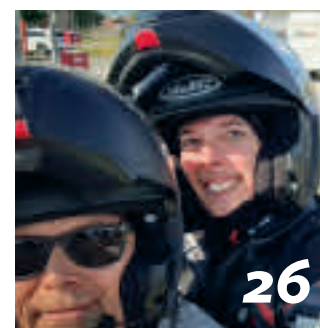
15

Bumsen 4.23

- 5 **Ledare**
- 7 **Årsträff 2023**
- cirka 400 medlemmar deltog
- 11 **Vinnarbilderna från Årsträffen**
- från inskickade bidrag
- 12 **D8 i Unesco geopark**
- Chresten Nielsen guidade
- 15 **Nära kontakt med BMW Motorrad**
- Arnulf von Zedtwitz-Liebenstein frågar
- 18 **Ordis**
- 19 **Distrikt och region**
- 20 **Nya medlemmar**
- 22 **Rabatter och förmåner**
- för medlemmar
- 24 **En svensk klassiker**
- Thomas Svärd kör Vättern runt
- 26 **17/6 Skåne runt med Spättan**
- Utdrag ur *En spättas dagbok*
- 32 **Skogsäventyr på Fenrir**
- Joakim Skoglund kör TET
- 36 **Österbergs konditori i Tidän**
- Fikatips från Lasse Persson
- 38 **Boktips för Norgeresan**
- Lasse Persson ger råd
- 40 **Tankar och minnen om MC-åkning**
- Lennart Svärd tänker tillbaka
- 46 **Punka?**
- Lennart Hedlund lagar och tipsar
- 48 **Brorsans betraktelser**
- 50 **Det händer i klubben**
- sep-nov

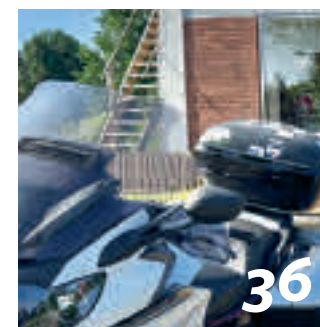
24

26

32

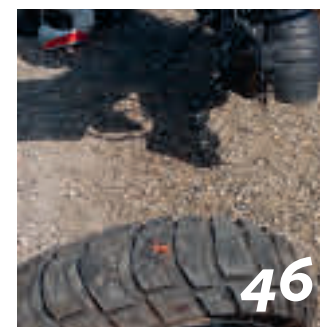
36

38

40

46

Innehållet i Bumsen upplevs, skrivs och fotograferas av medlemmar i BMW Motorcykel-klubben!

17/6 Skåne runt med Spättan

Utdrag ur *En spättas dagbok*

Text och foto: Cécile Tartar Jönsson

Äntligen är det dags för vår tur. Jag tror att Mats är lite nervös; han är lite irriterad och glömde att sätta på kaffe, så det är tur att jag kom på det i god tid före avfärd mot startpunkten så att han kan dricka kaffe när vi pausar under dagen. Själv har jag förberett en annan god överraskning som jag kommer att bjuda deltagarna på.

Rapsfältet mellan Åkarp och Arlöv har invaderats av vallmoblommor och färgats röd. Undrar om rapsoljan från det här fältet blir en laglig produkt.

Det känns lite konstigt att redan vara framme. Det är bara 3 km till Arlöv. Mats har vant mig vid att åka tidigt för att vara framme i god tid till alla andra utflykter vi har varit med om med BMW MC-klubben, men idag tar det bara 5 minuter att ta sig fram. Det är nästan så att jag är lite förvirrad att inte behöva åka 300 km till startpunkten (bokstavligt talat). Circle K-macken i Arlöv öppnar klockan 8 och vi anländer klockan 7:59. Vi går in på macken. Mats är sexig i sina MC-kläder.

– Du har så snygga ben, säger jag till honom och ler. Det får väl honom att bli på bättre humör.

På macken har de inte förberett några bullar, och hyllorna gapar tomt. Det ligger två chokladmuffins som tigger om att bli uppätta. Det får duga till frukost med en kaffe (latte för mig).

Philip kommer in medan vi sitter och fikar, och Mats som är pratglad glömmer bort tiden. Vi skulle ha samling kl.8:30, och alla har redan

anlänt när vi kommer ut från macken kl. 8:38. Ingen verkar dock vara sur på oss att vi är lite sena, utan både solen och de mötande ansiktena skiner. Det blir en liten grupp på 7 extra hojor utöver vår. Totalt är vi 9 personer. Åtta man och en spätta. Lagom stort livgarde för mig.

Efter en kort genomgång kör vi i alla fall före utsatt tid, då alla anmälda är närvarande. Mats kör i lagom takt och håller ihop gruppen. Vi är så få att vi skippar danska modellen. Skönt. Jag kan slappna av och kommer inte att behöva peka i korsningarna var våra turdeltagare skulle

jag vet att det brukar stå fågelskådare, men nu står där bara två hägrar utan skådare. ”Hägrar” är ju också ett verb. Det som hägrar nu är i alla fall första pausen vid Gärdslövs kyrka. Mats har sett till att hitta platser med toaletter vid varje stopp. Det var jag som krävde det av honom. Jag är ingen man som kan stå i backen och kasta vatten (bildligt talat), utan jag vill ha en riktig toalett, därför tycker jag att det har varit lite tråkigt på vissa andra turer, där det inte fanns någon toalett på de platser vi pausade. Den vid Gärdslövs kyrka är dessutom riktigt fin. Jag är tacksam över kyrkorna där det finns tillgång till välskötta toaletter. Men ska vi inte kunna gå på toa nu?

– Toaletten är låst, säger Mikael som var först med att vilja besöka faciliteterna.

ha stått som vi hade planerat. Jag håller dock ändå reda på de sju hojarna i backspegeln och ser det som min uppgift att se till att alla är med. Det är ingen stor skillnad mellan detta och att vara lärare i klassrummet och se till att alla mina elever är med på tåget. Vi kör på de mysigaste vägarna som Mats har hittat i Skåne. Det är kurvigt och smalt. Doftar av fläder, fuktig skog och nyklippt gräs som torkar i solen om vartannat. Vem har sagt att Skåne är platt? Det är ett böljande landskap, ett grönt vågigt hav vi seglar igenom.

Vi har besök från Rumänien, av Adrian som är i Sverige för en viss tid. Jag får träna på de få ord jag har lärt mig på rumänska, och nu ser jag det som min uppgift att lära honom svenska. Det blir lite svårt när vi sitter på var sin hoj, men han lär nog ha lärt sig några ord innan turen är över idag.

En häger, två hägrar, men ingen fågelskådare. Sitter och funderar på om det är rätt pluralform på ordet ”häger” när vi passerar en liten sjö där

– Dörren var lite trög att öppna, när vi var där förra veckan, säger jag till honom när jag också är på väg till toaletten.

Mikael gör ett nytt försök och drar upp dörren.

– Skönheten går före åldern, bugar han och håller upp dörren för mig. Inte känner jag mig vacker, men jag tackar. Trevligt med en gentleman på turen.

Efter att ha tvingat mitt livgarde att ta en selfie med mig kör vi vidare. Häckeberga – de finaste

slingrande vägarna genom härlig bokskog. Snogeholmsjön glittrar i solskenet. Än en gång har jag blivit bönhörd och vi får fantastiskt väder till vår tur. Det är också väldigt fint vid Havgård med jordbrukslandskapet och sjön i bakgrunden. Namnet leder tankarna till ett paradiset; Asgård – Asagudarnas hemvist. Undrar om det fanns någon plats i Skandinavien som vikingarna hade i åtanke där de tänkte att gudarna vistades? Ingen aning, vi kör i alla fall genom ett paradisiskt landskap och för mig är Gud överallt.

Helt plötsligt väcks jag ur mina drömmier. Mats kör så nära väggkanten att det högväxta gräset slår mina smalben. Vad sysslar han med? Mats älskar att köra på grusvägar, men idag får han nöja sig med asfalt. Är han trött på det, så han vill köra lite ”off road”? Själv är jag dock inte intresserad av att bita i gräset, bokstavligen talat.

Vi tar en paus vid Högestads kyrka så jag kan återhämta mig från min skräckupplevelse. Vi sätter oss i skuggan under ett gammalt träd och småpratar.

– Kör inte fortare än vad din skyddsängel flyger, säger Peter, när vi diskuterar budskapet på våra dekalers.

Vi kan dessvärre inte sitta i skuggan hela dagen och småprata, även om det är ytterst trevligt, utan vi måste dra vidare mot nästa mål, Kivik, där det vankas lunch. Någonstans på vägen vinkar en pojke till oss när vi kör förbi. Han sitter i gräset medan två vuxna, förmodligen hans föräldrar, krattar torkat gräs och samlar ihop det i högar. Är pojakens framtida utsikter att köra motorcykel, månnstro?

Vår egen utsikt ner mot havet efter Vitaby är

dock inte lika ”breathtaking” som jag hade hoppats. Vädret drar ihop sig. Havet är lika grått som himlen som har täckts av ett molntäcke, och svarta moln hotar i horisonten. Men det är ändå härligt att köra in i Kivik genom Vitemölla. Vilda vackra rosbuskar blommar längs stranden och doftar underbart.

Molntäcket spricker upp när vi sätter oss för att inta lunch på Kiviks hamnkrog. Det ser ut att regna över havet, men vi behöver ruila ut mar-kisen för att skyddas från ett gassande solregn i stället.

På krogen träffar vi ett annat MC-gäng. Jag såg dem på Tempos parkering i Blentarp när vi körde igenom byn, och nu sitter de också här i Kivik. I gruppen finns Nadja som vi träffade på Ring Knutstorp tidigare i år. Hon berättar för mig att de själva har kört på grusvägar från Staffanstorp.

Det blir en senare lunch än vi tänkt oss; våra beställningar dröjer. När Mats undrar om de har glömt oss, svarar servitrisen att vi absolut inte är bortglömda, men att de har många beställningar och gör dem i tur och ordning. Hon hittar inte rätt uttryck, så jag hjälper henne att säga rätt, och lägger till att jag är svensklärare. Hon berättar att hon studerar grundläggande svenska, men har inte klarat läsförståelsedelen ännu. Jag tipsar henne om mina böcker ”Språket – grunden till din framtid” och ”Glömda sagor”, och för att hon inte ska glömma dem, skriver jag titlarna i hennes anteckningsblock. Hoppas hon går och lånar böckerna på biblioteket. De kommer verkligen att hjälpa henne om hon använder dem.

Det var i alla fall meningen att bli försenade med lunchen. Det är fortfarande ett grått moln-

täcke när vi startar efter lunchen. Men Gud har inte glömt mig. Han har välsignat mig och hört mina böner. Han har sett till att regnet har fallit innan vi körde iväg så att vi slipper det. Det blir bara några få, men välbehövligen stänk, som tvättar min hjälm från insektsrester. Peter drog på sig sitt regnställ när de som behövde tankade i Brösarp, så det kanske hjälpte oss också att slippa regnet. Det är i alla fall bara en blöt vägbana vi kör på efter Brösarp och några kilometer före Harlösa slutar de sparsamma regndropparna att falla och vi får njuta av en underbar utsikt och av min överraskning som består av hembakade kanelbullar som jag bjuder på.

I Brösarp lämnade Conny oss så jag hade sex hojar att hålla reda på fram till Harlösa där Philip och Lennart också lämnar oss. Mitt livgarde krymper, nu är det bara tre hojar vi leder tillbaka till Arlöv: Adrian, Henrik och Mikael kommer att ha kört hela rundan på 330 km. Även om vi blir några förare färre, blir vi efter Harlösa inte djurlösa. En söt ekorre skuttar över vägen precis framför oss. Längre bort står vi ett rådjur som betar i en äng. Han är så söt och tittar på oss när vi kör förbi.

Vi närmar oss slutet på resan, men det är fortfarande underbart vackert varthän vi kör. Landskapet i Bara är ett grönt böljande hav. Mats har hittat alla slingrande vägar i Skåne.

– Det var en underbar tur. Riktiga pärlor, sade Peter innan han lämnade oss i Harlösa.

Det är sant. Kungsmarken, Vismarlöv, Lilla Mölleberga. Det har varit fint från startpunkten till målet.

Adrian trodde inte att det var första gången som Mats var turledare. Alla är supernöjda, och jag också. Vilken fantastisk dag. Vi har kört på underbara slingrande vägar. Vi kunde alla sitta vid samma bord på lunchen. Det var en mysig grupp med rutinerade förare som också gillar att köra långt. Vi gör absolut om det nästa år.

Men vi ska faktiskt göra om det tidigare än så. För den 9 september ska vi köra om rundan med mcQ. Det ska bli trevligt att få träffa andra tjejer. Och förhoppningsvis också fler ekipage med passagerare. Mats kör den här turen i lagom takt, så att man hinner njuta av omgivningarna som passerar revy, både som förare

och som passagerare. Han är dessutom en riktigt duktig förare som är mån om att träna extra för att utveckla sin körning och för att jag som passagerare ska känna mig trygg. Därför älskar jag att åka hoj, och vill inte köra själv när jag är i besittning av en sådan talangfull chaufför. Men talangen är inte medfödd, utan precis som det står på våra boxar: ”Det finns inga dåliga vägar, bara dåliga förare. Tyst och träna!” Talang består av hård träning vad du än tränar. Fråga Mondo (stavhopparen Armand Duplantis). Vill du bli en duktig förare, gå utbildningar som anordnas av BMW MC-klubben och/eller SMC och träna också på egen hand. Eller på egen hoj borde jag kanske säga. Om du dessutom har en passagerare, kan jag ge dig ett tips. Ha gärna en toppbox som passageraren kan luta sig tillbaka mot. Själv känner jag mig tryggare till exempel vid accelerationer och jag kan också sitta mer avslappnat på min tron när vi

tuffar runt på mysiga vägar tack vare toppboxen på vår motorcykel, då jag får en bekvämare sittställning än om vi inte haft någon toppbox på motorcykeln.

Till dig som är passagerare kommer också några tips som kan göra hojåkande roligare. Först och främst, följ med din chaufför på utbildningarna. Där kommer du att få tips och tricks för att bli en bättre passagerare, och mina enkla tips till dig är: sitt avslappnat, titta över din chaufförs vänstra axel i vänstersvingarna och över hans högra axel i högersvingarna. Knip med knäna och låren mot hans lår vid inbromsningarna och accelerationerna, samt håll alltid dina händer på din chaufförs höfter. Du behöver aldrig hålla dig i handtagen, utan använd kraften i dina knän vid accelerationer och inbromsningar. Ja, även när din chaufför bromsar, ska du hålla dina händer på hans höfter. Det hjälper din förare att hålla balansen när du själv behåller samma sittställning; hojen blir stabilare och inbromsningen lugnare. Läs gärna mer om hur det här tipset gjorde skillnad för oss i mitt senaste reportage i Bumsen 3 2023. Tveka inte heller att höra av dig om du har några frågor.

Tills vi hörs igen, kör snyggt och förnuftigt!

Fler bilder finns att beskåda på BMW MC-klubbens hemsida (D15 Skåne runt med Spättan): <https://www.bmwklubben.se/gallerier>

Eller videoklipp från utflykten:

